

22 Δεκεμβρίου 2017

Η Πηνελόπη Δέλτα είναι η τραγική ηρωίδα σε μια "Ιστορία χωρίς όνομα"...

Ο συγγραφέας Στέφανος Δάνδολος αποτυπώνει στα βιβλία του ιστορίες ανθρώπων που αναζητούν με πάθος τη δικαίωση του έρωτα, ξεπερνώντας κοινωνικές συμβάσεις και ενδόμυχους φόβους. Στο νέο του βιβλίο, αγγίζει με σεβασμό και ευαισθησία, σκοτεινές πτυχές της προσωπικής ζωής της αγαπημένης Πηνελόπης Δέλτα. Μιας γυναίκας που αφέθηκε στη δίνη ενός ασύνορου έρωτα και έμεινε πιστή σε αυτόν μέχρι το τέλος της ζωής της. Ένα τέλος που διάλεξε η ίδια την ημέρα που οι Γερμανοί εισέβαλαν στην Αθήνα τον Απρίλιο του 1941. Η "Ιστορία χωρίς όνομα" αναβιώνει με μυθιστορηματικό τρόπο τις τελευταίες ώρες της συγγραφέως και ζωντανεύει, μέσα από τις αναμνήσεις της, τις τρεις μέρες που καθόρισαν την ύπαρξή της.

26 Απριλίου 1941. Η Πηνελόπη Δέλτα βρίσκεται στο σπίτι της στην Κηφισιά, συντροφιά με την πιστή της Μαριάνθη, αγωνιώντας για το ζοφερό μέλλον της χώρας καθώς οι Γερμανοί βρίσκονται στο κατώφλι της Αθήνας. Θλιβερές σκέψεις ταλανίζουν το μυαλό της και η απόφασή της να συναντήσει και πάλι τον μεγάλο της έρωτα, Ίωνα Δραγούμη, ξυπνούν τις αναμνήσεις. Αργά και βασανιστικά θυμάται τις τρεις μέρες που όρισαν το πεπρωμένο τους. Εκείνες τις τρεις μέρες στη Βιέννη, στον σανατόριο στο Γκάινφαρν, όπου έδωσε τη μεγαλύτερη των μαχών. Εκείνες τις τρεις μέρες που πάλεψε με τα θέλω της, τις βαθύτερες επιθυμίες της, την εκκωφαντική σιωπή και τη λαίλαπα των τύψεων και των ενοχών. Εκείνες τις τρεις μέρες που οδήγησαν τα βήματά της σε νέα μονοπάτια.

Η προσέγγιση του κου Στέφανου Δάνδολου με συγκίνησε, γιατί άφησε την πένα του να υποκλιθεί στην τραγικότητα των στιγμών και στη συναισθηματική φόρτιση της Πηνελόπης Δέλτα, και δεν νόθευσε τα γεγονότα με άσκοπες περιγραφές. Σαν ένα λογοτεχνικό ντοκιμαντέρ που ένωσε έξοχα δύο θανάτους: τον θάνατο ενός παράνομου και παράφορου έρωτα και τον θάνατο της ίδιας της συγγραφέως. Οι συνεχείς εναλλαγές ανάμεσα στο 1940 και το 1908 κορύφωσαν την αγωνία αλλά και την οδύνη της απώλειας, του τέλους, του ανεπίπτου πόνου, την παραίτηση από κάθε ομορφιά της ζωής. Ο λόγος λιτός, δωρικός, όπως ακριβώς πρόσταζαν τα συμβάντα, αναδεικνύοντας τις συναισθηματικές μεταπτώσεις, τις εσωτερικές συγκρούσεις, τις ανασφάλειες, τη βαθιά αγάπη της μάνας. Η τριτοπρόσωπη αφήγηση διατήρησε την απαραίτητη απόσταση από τα τεκταινόμενα και ήταν θεωρώ απαραίτητη για να αποδοθούν τα στοιχεία μυθοπλασίας.

Η παράθεση αποσπασμάτων από την αλληλογραφία της Πηνελόπης Δέλτα με τον Ίωνα Δραγούμη αλλά και με τον σύζυγό της, Στέφανο Δέλτα, υπογραμμίζουν εύστοχα το αδιέξοδο στο οποίο βρέθηκε η συγγραφέας. Γυναίκα ή μητέρα; Ένα αρχαίο δράμα που αναζητά την κάθαρση των πρωταγωνιστών μέσα σε τρεις μέρες στην πόλη που γεννήθηκε ο Σούμπερτ και πέθανε ο Μότσαρτ. Η φιγούρα του δόκτωρ Φρίντμαν είναι καταλυτική, όπως και ο χαρακτήρας της γλυκιάς Μαριάνθης. Αντιθέτως, ο ρόλος του Πφένιχ δεν κατάφερε να προσθέσει κάτι παραπάνω στην ένταση των στιγμών. Εκτός από το συγκλονιστικό φινάλε, ξεχώρισα τη σκηνή του αποχαιρετισμού του Δραγούμη στην αποβάθρα του τρένου και την κορυφαία στιγμή όπου η Πηνελόπη Δέλτα ντύνεται στα μαύρα πενθώντας το τέλος ενός άδοξου έρωτα. "Για τριάντα τρία χρόνια, μέχρι τον θάνατό της, δε θα υπάρξει ούτε μια μέρα χωρίς το ένδυμα του θρήνου".

Η "ιστορία χωρίς όνομα" "Ήταν μια μεγάλη αλήθεια, Ίων, που δεν αλήθεψε ποτέ"...

Κρητικού Κέλλη